

Masa Ngarep tumrap Amerika lan 18 Juli 2020 - Nomer Tiga

Rahayu para mripat kang ndeleng lan para kuping kang krungu

Jeff Pippenger

2023-08-25

Garis-garis gerakan reformasi iku dadi kunci kanggo mangertèni “pitu gludhug” ing Wahyu pasal sepuluh. “Pitu gludhug” iku makili sajarah penguwataning pekabarané malaékat kapisan wiwit tanggal 11 Agustus 1840 nganti marang Kacewa Agung ing tanggal 22 Oktober 1844. Pasal sepuluh maringi telung paseksi internal ing sajroning pasal iku kanggo ndhukung pangerten iki.

“Gerakan Advent taun 1840–44 iku minangka sawijining pratandha kamulyan saka panguwasané Allah; pawarta malaékat kapisan digawa menyang saben panggonan misi ing saindenging jagad, lan ing sawatara nagara ana minat agama kang paling gedhé sing tau kasaksèkaké ing tanah endi waé wiwit jaman Reformasi abad kaping nembelas; nanging kabèh iki bakal kaluwihan déning gerakan kang maha kuwasa ing sangisoring pepènget pungkasan saka malaékat katelu.” *The Great Controversy*, 611.

Piwulang malaékat kang kapisan digawa marang jagad wiwit taun 1840 lan salajengipun. Uriah Smith ngandharaken pamanggih para perintis, selaras kaliyan Sister White. Smith ngakeni bilih malaékat kapisan rawuh ing taun 1798 lan nedahaken bilih malaékat kapisan punika ingkang tumurun ing taun 1840. Smith lan para perintis namung boten ngraosaken bedanipun antawisipun rawuhipun satunggaling piwulang lan kaparingan kakiyatanipun. Smith kanthi cetha ngandharaken bilih nalika malaékat ing Wahyu sepuluh nyelehaken setunggal sikil ing sagara lan setunggal malih ing bumi, punika nandhakaken piwulang ingkang dipunbabar marang jagad.

“Mulané, ing taun 1798, larangan tumrap martakaké yèn dinané Kristus wis cedhak iku mandheg; ing taun 1798, mangsa wekasan wiwit, lan segelé dijupuk saka kitab cilik iku. Wiwit wektu iku, mulané, malaékat ing Wahyu 14 wis lunga martakaké yèn wekdalé paukumané Gusti Allah wis teka; lan wiwit wektu iku uga, malaékat ing pasal 10 wis ngadeg ana ing segara lan ing dharatan, sarta wis sumpah yèn wekdal ora bakal ana manèh. Bab jati dhiriné padha, ora ana pitakon bab iku; lan kabèh argumentasi sing digunakaké kanggo netepaké papané sing siji, padha uga daya guna tumrap sing sijiné. Kita ora prelu mlebu ing argumentasi apa waé ing kéné kanggo nduduhaké yèn generasi saiki lagi nyeksèni kasampurnaning kaloro ramalan iki. Ing pangwartaning rawuhé Kristus, mligi wiwit taun 1840 nganti 1844, wiwit kaleksanané kanthi pepak lan rinci. Panggonané malaékat iki, sikilé siji ana ing segara lan sijiné ana ing dharatan, nuduhaké jembaré pawartané lumantar segara lan lumantar dharatan. Menawa pesen iki dimaksudaké mung kanggo siji nagara waé, mesthiné wis cukup menawa malaékat iku mung njupuk panggonan ana ing dharatan. Nanging dhèwèké duwé siji sikil ana ing

segara, saka kono kita bisa narik dudutan yèn pesené bakal nyabrang samodra, lan ngrembaka tekan manéka bangsa lan péranganing jagad; lan dudutan iki saya dikuwataké déning kasunyatan yèn pangwarta Advent sing kasebut ing ndhuwur pancèn tekan saben pos misi ing saindenging jagad. Bab iki luwih akèh maneh ing pasal 14.”
Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Mulané, ayat kapisan saking pasal sepuluh punika nedahaken tanggal 11 Agustus 1840, awit ing wekdal punika pungkasaning kakuwasan utama Ottoman ingkang sampun kaweca punika mandheg selaras kaliyan ramalan ing Wahyu sanga. Sister White ngendika:

“Ing taun 1840 ana panggenapan wangsit liyané sing nggumunaké, kang ndadèkaké kapentingan nyebar kanthi wiyar. Rong taun sadurungé, Josiah Litch, salah siji saka para pelayan utama sing martakaké rawuhipun kaping pindhho, nerbitaké sawijining panjlèntrèhan bab Wahyu 9, kanthi medharaké ramalan bab rubuhipun Kakaisaran Ottoman. Miturut petungané, kakuwatan iki bakal ditumpes ... ing tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakuwatan Ottoman ing Konstantinopel bisa diarep-arep bakal diremuk. Lan iki, miturut pitados kula, bakal kabuktèn mengkono.”

“Ing wektu sing pas kaya kang wus katetepake, Turki, lumantar para dutane, nampani pangayoman saka kakuwasan-kakuwasan sekuthu Éropah, lan kanthi mangkono nempatake awake ana ing sangisoré panguwasa bangsa-bangsa Kristen. Kedadeyan iku netepi ramalan mau kanthi pas temenan. Nalika prakara iku kawiyak, wong akèh dadi yakin marang kabeneraning asas-asas tafsiran ramalan kang dianut déning Miller lan para mitrané, lan sawijining dorongan kang nggumunake kaparingake marang gerakan Advent. Wong-wong kang pinunjul ing kawruh lan kalungguhan padha gabung karo Miller, becik ing martakaké uga ing nerbitaké panemune, lan wiwit taun 1840 nganti 1844 pakaryan iku saya ngrembaka kanthi rikat.” The Great Controversy, 334, 335.

Ayat kapisan ing pasal sepuluh punika taun 1840, lan ing ayat sepuluh kita ndeleng Yohanes ngalami kuciwa kang pait ing tanggal 22 Oktober 1844. Yohanes nggambaraken para wong ingkang nggawa pawartos saking kitab alit punika dhateng jagad, namung lajeng nandhang kuciwa kang pait ing tanggal 22 Oktober 1844. Ayat kapisan dumugi ayat sepuluh nggambaraken sajarah taun 1840 dumugi 1844. Punika salah satunggaling paseksi internal wonten ing pasal sepuluh.

Seksi liyane iku Yohanes sing mangan kitab cilik mau, lan kitab iku legi ana ing cangkemé, nggambarake panampané marang pekabaran tanggal 11 Agustus 1840, banjur malih dadi pait ana ing wetengé nalika Kacewa Agung tanggal 22 Oktober 1844.

Lan aku njupuk kitab cilik mau saka tanganing malaékat iku, banjur dakpangan nganti entek; lan ana ing cangkemku legi kaya madu; lan sanalika sawisé dakpangan, wetengku dadi pait. Wahyu 10:10.

Ayat sapuluh makili sajarah 1840 nganti 1844 piyambak ing sajroning satunggal ayat. Punika dados paseksi internal kaping kalih ing salebeting pasal punika bilih “pitu gludhug” makili sajarah punika. Sister White sampun ngidentifikasi bilih “pitu gludhug” makili satunggaling

panggambaran runtutan prastawa ingkang kalampahan miturut pekabaran malaekat kapisan lan kaping kalih. Pekabaran malaekat kaping kalih rampung nalika kuciwaning ageng, mila “pitu gludhug” punika makili sajarah ingkang sami persis. Tiga paseksi internal kang nyengkuyung kayektèn bilih sajarah wiwit 11 Agustus 1840 dumugi Kuciwaning Ageng tanggal 22 Oktober 1844 punika sajarah profetik ingkang dipunwontahaken wonten ing Wahyu pasal sapuluh.

Banjur ing ayat pungkasan, salaras karo kayektèn kang gegandhèngan karo “gludhug pitu,” ana dhawuh supaya pesen iku dipratelakaké, lan yèn sajarah iku dhéwé pancèn kudu diulang manèh.

Lan ngandika marang aku, “Sira kudu medhar wangsit maneh ana ing ngarsane akèh bangsa, lan para nagara, lan basa-basa, lan para ratu.” Wahyu 10:11.

Pitu gludhug iku lagi negesi manawa wiwitan Adventisme, kang diwiwiti nalika pekabaran sing wis kabukak segelé ing “wektu pungkasan” diparingi kakuwatan, bakal nggambarake pungkasan Adventisme nalika pekabaran sing wis kabukak segelé ing taun 1989 bakal diparingi kakuwatan dening tumurune malaekat, dudu malaekat saka Wahyu sepuluh, nanging dening malaekat sing tumurun saka Wahyu wolulas. Malaekat saka Wahyu wolulas tumurun ing 11 September 2001, lan saiki kita lagi nyedhaki panutuping pengulangan sajarah taun 1840 nganti 1844.

Pangamatan-pangamatan babagan bab sepuluh iki wis suwe ana ing ranah umum. Sing durung tau kawruhan nganti bubar iki yaiku manawa bebarengan karo sajarah suci iku ana sajarah suci liyane sing kapendhem ana ing sajroningé. Sajarah iku mung bakal kawruhan déning wong-wong sing nampa prinsip Alfa lan Omega, kang ngenali wekasané sawijining prakara karo wiwitané sawijining prakara. Sajarah sing kapendhem ing sajroning sajarah suci iku diwiwiti kanthi sawijining kuciwa lan dipungkasi kanthi Kuciwa Agung. Sajarah taun 1843 nganti 1844 iku sawijining garis sajarah sing mirunggan, ana ing sajroning nanging béda saka sajarah taun 1840 nganti 1844. Sister White lan Kristus kalorone padha ngrembug garis sajarah iki.

“Kabeh pesen sing diparingaké wiwit taun 1840–1844 kudu saiki digawe kanthi kakuwatan, amarga ana akèh wong sing wis kelangan pituduhé. Pesen-pesen iku kudu lumaku marang sakehing pasamuwan.

“Kristus ngandika, ‘Rahayu mripatmu, amarga padha ndeleng; lan kupingmu, amarga padha krungu. Satemene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh nabi lan wong-wong mursid padha kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora padha ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora padha krungu’ [Matt. 13:16, 17]. Rahayu mripat-mripat kang nyumurupi prakara-prakara kang katon ing taun 1843 lan 1844.

“Piwulang punika sampun kaparingaken. Lan boten kening wonten pepeteng anggenipun nglajengaken malih piwulang punika, awit pratandha-pratandhaing wekdal sami kasampurnakaken; pakaryan pungkasan kedah katindakaken. Pakaryan ageng

badhe katindakaken ing wekdal ingkang cekak. Piwulang badhe enggal kaparingaken manut paneteping Allah ingkang badhe ngrembaka dados panguwuh ingkang sora. Banjur Daniel badhe ngadeg wonten ing bagiannya, maringi paseksinipun.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

“Para nabi lan wong-wong mursid wis kepéngin ndeleng prekara-prekara iku” sing “katon ing taun 1843 lan 1844.” Gusti Yésus nyebut sajarah suci iki ing rong Injil, nanging saben sebutan mau ana ing konteks sing béda.

Panjenengané ngandika akèh bab marang wong-wong mau lumantar pasemon, pangandikané: Lah, ana wong nyebar wiji metu arep nyebar; lan nalika dhèwèké nyebar, sapérangan wiji tumiba ing pinggir dalan, banjur manuk-manuk padha teka lan mangan nganti entèk: sapérangan tumiba ing papan-papan watu, kang lemahé ora akèh; banjur enggal thukul, marga ora duwe lemah kang jero: nanging sawisé srengéngé munggah, wiji-wiji mau kobong; lan marga ora duwe oyot, banjur padha alum. Lan sapérangan tumiba ing antarané eri; banjur eri-eri mau thukul lan nyesek wiji-wiji iku: nanging sapérangan liyané tumiba ing lemah kang becik, lan ngasilaké woh, ana kang satus tikel, ana kang sewidak tikel, ana kang telung puluh tikel. Sapa kang nduwèni kuping kanggo ngrungokaké, iku ngrungokna. Banjur para murid padha sowan lan matur marang Panjenengané, “Yagéne Panjenengan ngandika marang wong-wong mau nganggo pasemon?” Panjenengané mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Amarga marang kowé wis diparingaké mangertèni wewadi-wewadi Kratoning Swarga, nanging marang wong-wong mau ora diparingaké. Awit sapa waé kang nduwèni, marang wong iku bakal kaparingaké, lan bakal nduwèni kaluberan luwih akèh; nanging sapa waé kang ora nduwèni, saka wong iku malah sing diduwèni bakal kajupuk. Mulané Aku ngandika marang wong-wong mau lumantar pasemon: amarga sanadyan padha ndeleng, nanging ora weruh; lan sanadyan padha krungu, nanging ora ngrungokaké lan ora mangerti. Lan ana ing wong-wong mau kawujud ramalané Yesaya kang muni mangkéné: Kanthi pangrungu kowé bakal krungu, nanging ora bakal mangerti; lan kanthi pandeleng kowé bakal ndeleng, nanging ora bakal sumurup: awit atiné bangsa iki wis dadi kandel, lan kupingé atos kanggo krungu, lan mripaté padha dipejèmaké; supaya aja nganti sawijiné wektu padha weruh nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat, lan Aku nambani wong-wong mau. Nanging begja mripatmu, awit iku weruh; lan kupingmu, awit iku krungu. Awit satemené Aku pitutur marang kowé, yèn akèh nabi lan wong mursid wis kepéngin ndeleng apa kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu apa kang kokrungu, nanging ora krungu.” Matius 13:3–17.

Nalika Gusti Yesus ana ing Injil Matius ngandharake bab pangaribawaning Sabda Allah, lan nimbali manungsa supaya “ngrungokaké,” Panjenengané nuduhaké yèn wong-wong Laodikia sing nolak pesen kang para nabi kepéngin ndeleng iku, wis dilambangaké ana ing Yesaya bab enem. Future for America bola-bali wis nampilaké Yesaya 6 ing konteks 11 September 2001, amarga lumantar serangan Islam ing tanggal iku malaekat kang gagah prakosa saka Wahyu wolulus tumurun lan madhangi bumi kanthi kamulyané. Kabèh nabi padha sarujuk siji lan sijiné, lan ing ayat telu saka Yesaya 6 kita nemokaké rujukan langsung

marang malaekat iku dhéwé.

Ing taun nalika Sang Prabu Uzia séda, aku uga weruh Gusti lenggah ing dhampar, ingkang luhur lan katangkat munggah, lan jubahipun ngebaki Padaleman Suci. Ing sadhuwuring punika ana para serafim jumeneng: saben-saben kagungan enem swiwi; kalih kanggo nutupi rai, kalih kanggo nutupi sikil, lan kalih kanggo mabur. Lan siji padha sesambat marang sijiné, mangkéné: Suci, suci, suci, yaiku Pangéran Gustining sarwa tumitah; saklumahing bumi kebak kamulyanipun. Yesaya 6:1-3.

Bumi dadi padhang déning kamulyané nalika malaékat ing Wahyu wolulas tumedhak, lan Yesaya maringi kunci penting liyané nalika dheweke ngandhani kita yèn paningalané bab pasamuwan suci iku kelakon ing taun Raja Uzia séda. Raja Uzia wus nyoba nindakaké pakaryané imam ana ing sajroning Bait Allah. Wolung puluh imam lan imam agung nahan dhèwèké supaya aja nindakaké iku nganti Gusti nempuh dhèwèké nganggo lara kusta ing bathuké. Dhèwèké nampa tengeré kéwan galak amarga nyoba nyawijèkaké wewenang nagarané karo wewenang gréja. Dhèwèké ora langsung mati; dhèwèké dicopot saka dhampar lan diganti, lan sajroning sawatara mangsa pungkasane dhèwèké séda ing tanggal 11 September 2001. Gréja Advent progresif tumuju ing pati kaya déné gréja Yahudi ing jamané Kristus. Nanging ing tanggal 11 September 2001, Adventisme sing wis luwih dhisik nampik pesen saka enem ayat pungkasan Daniel sewelas tekan pungkasané minangka sungu Protestan saka Amérika Sarékat, lan wong-wong sing diwakili déning Yesaya banjur katimbangan kanggo nggawa pesen sing diwakili déning swara kapisan saka Wahyu wolulas.

Lan Azarya, imam mau mlebu nyusul dheweke, sarta bebarengan karo panjenengane ana wolung puluh imam Pangeran Yehuwah, wong-wong kang gagah prakosa. Lan wong-wong mau nglawan raja Uzia lan kandha marang dheweke: “He Uzia, dudu dadi hakmu ngobong menyan kanggo Pangeran Yehuwah, nanging iku dadi kagungane para imam, para putrane Harun, kang wis kasucekake kanggo ngobong menyan; metua saka pasucèn, amarga kowé wis nglanggar; lan iku ora bakal dadi pakurmatan tumrapmu saka Pangeran Yehuwah Allah.” Banjur Uzia nesu banget, lan ana pedupaan ana ing tangane kanggo ngobong menyan; lan nalika dheweke lagi nesu marang para imam, lara kusta banjur njeblug ana ing bathuke ana ing ngarepe para imam ing padalemané Pangeran Yehuwah, saka sacedhake mesbèh menyan. Lan Azarya, imam agung, lan sakèhé para imam, padha ndeleng marang dheweke, lah, dheweke kena kusta ana ing bathuke, lan banjur wong-wong mau ngusir dheweke saka ing kono; malah dheweke dhéwé uga enggal-cepet metu, amarga Pangeran Yehuwah wis nggebag dheweke. Lan raja Uzia dadi wong kusta nganti tekan dina patiné, lan manggon ana ing omah kang kapisah, marga wong kusta; awit dheweke wis katumpes saka padalemané Pangeran Yehuwah; lan Yotam putrane dadi panguwasa ing kraton, ngadili bangsa ing nagara. 2 Babad 26:17-21.

Penting kanggo mangertèni yèn sungu Protestan dicopot saka gréja Advent Dina Kaping Pitu ing tanggal 11 September 2001, awit ana telung unsur utama tumrap kabukane meterai pesen Wahyu ing dina-dina wekasan. Salah sijiné yaiku sajarah paralèl saka sungu Republikanisme lan sungu Protestanisme. Unsur liyané sing kudu dimangertèni yaiku wigatiné pitu gréja, lan mesthi waé sing katelu yaiku “pitu gludhug.” Katelu unsur kenabian

iki mbentuk pesen sing lagi dibukak meterainé, lan perlu dimangertèni yèn kaya déné gréja Yahudi dilangkahi ing jamané Kristus, mangkono uga Adventisme dilangkahi ing “dina-dina wekasan.”

Yesaya kanthi sukarela nampani tugas nggawa sawijining pesen marang umat pilihané Allah kang ora setya ing jamané, lan Gusti Yesus migunakaké tembung-tembung kang padha kanggo ngadhepi kaanan kang padha ing jamané Panjenengané. Umat pilihan adhedhasar prajanjian lagi dipunliwati, lan wong-wong mau padha ora gelem “ngrungu” lan waras.

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, lan kandhanana marang bangsa iki: Kowe mesthi krungu, nanging ora mangerti; lan kowe mesthi ndeleng, nanging ora nyumurupi. Atiné bangsa iki gawea dadi kandel, lan kupingé gawea dadi abot, lan pejemna mripaté; supaya aja nganti padha ndeleng kalawan mripaté, lan krungu kalawan kupingé, lan mangerti kalawan atiné, banjur mratobat, lan kapulihaké.” Yesaya 6:9, 10.

Pakaryan kang ditindakake Yesaya iku pakaryan sing ditindakake Yohanes lan Yehezkiel nalika padha mangan kitab cilik mau. Padha ngemban sawijining piweling panyaruwe marang umat pilihan prajanjian sing lagi ana ing proses dipuntahaké metu saka cangkemé Sang Pangéran. Kaping pindho Gusti Yesus nyebut sajarah sing para nabi lan wong-wong mursid padha ngarep-arep ndeleng iku kacathet déning Lukas.

Lan kowe, Kapernaum, kang kaluhuraké nganti ing swarga, bakal diuncalaké mudhun menyang neraka. Sapa sing ngrungokaké kowé, ngrungokaké Aku; lan sapa sing nampik kowé, nampik Aku; lan sapa sing nampik Aku, nampik Panjenengané kang ngutus Aku. Banjur wong pitung puluh iku padha bali kanthi kabungahan, sarta matur: Gusti, malah para dhemit padha manut marang kawula marga saka asma Paduka. Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau: Aku weruh Iblis tiba saka swarga kaya kilat. Lah, Aku maringi kowé panguwasa kanggo ngidak ula lan kalajengking, lan ngluwihi sakèhé panguwasané satru; lan babar pisan ora ana apa-apa kang bakal gawe cilakané kowé. Nanging aja padha bungah merga roh-roh iku padha manut marang kowé; nanging luwih becik padha bungaha, merga jenengmu katulis ana ing swarga. Ing wektu iku Gusti Yésus rena ing roh, banjur ngandika: Kawula saos panuwun dhumateng Paduka, dhuh Rama, Gustining langit lan bumi, awit Paduka ndhelikaké prakara-prakara iki saka para wicaksana lan para pinter, nanging Paduka wus nyarujuki marang bocah-bocah cilik; inggih mekaten, dhuh Rama, awit mekaten punika karsanipun Paduka ing ngarsa Paduka. Sakèhé samubarang wis dipasrahaké marang Aku déning Rama-Ku; lan ora ana wong siji waé kang ngerti sapa Sang Putra iku, kajaba Sang Rama; lan sapa Sang Rama iku, kajaba Sang Putra, lan wong kang diparengaké déning Sang Putra kanggo nampani panyingkapané. Banjur Panjenengané mêngok marang para sakabaté, lan ngandika kanthi meneng-meneng: Begja mata kang weruh apa kang kokdeleng iki; awit Aku pitutur marang kowé, akèh para nabi lan para ratu padha kapéngin weruh apa kang kokdeleng, nanging ora weruh; lan krungu apa kang kokrungu, nanging ora krungu. Lukas 10:15–24.

Maneh, konteks saka sawijining berkah kang magepokan karo wong-wong sing nduwèni kaistiméwan kanggo ndeleng apa kang wis dikarepake déning para wong mursid kanggo dideleng iku gegayutan karo sawijining umat prajanjian pilihan kang lagi dipunliwati lan ora gelem “krungu.” Suster White nyebut paukuman Kristus marang Kapernaum, kang minangka pralambang panolakan marang pepadhang kang gedhé, lan piyambakipun nekanaké Adventisme kanthi nyelehaké pasemonan iku tumrap Adventisme ana ing [kurung siku.]

“Ing antarané para kang ngakoni awaké minangka para putraning Allah, saèstu sethithik kasabaran kang wis katuduhaké, sapira akèh tembung-tembung pait kang wis kaucapaké, sapira akèh panyalahan lan paukuman kang wis diucapaké marang wong-wong kang ora padha iman karo kita. Akèh wong wis nyawang wong-wong kang kalebu gréja-gréja liya minangka wong dosa gedhé, déné Gusti ora mratélakaké marang wong-wong mau mangkono. Wong-wong kang nyawang para anggota gréja-gréja liya mangkono kuwi, prelu ngasoraké awaké dhéwé ana ing sangisoring astaning Allah kang kuwasa. Wong-wong kang padha dipaukumi déning wong-wong mau bisa uga mung nampa pepadhang sathithik, mung sathithik kalodhangan lan hak istimewa. Manawa wong-wong mau wis nampa pepadhang kaya kang wis ditampa déning akèh para anggota gréja kita, bisa dadi wong-wong mau bakal wis maju kanthi luwih adoh, lan bakal luwih becik makili pracayané marang jagad. Bab wong-wong kang gumunggung merga pepadhangé, nanging ora lumaku ana ing jeroné, Kristus ngandika, ‘Nanging Aku pitutur marang kowé, yèn ing dina pangadilan bakal luwih entheng tumrap Tirus lan Sidon tinimbang tumrap kowé. Lan kowé, Kapernaum [Para Advent Hari Ketujuh, kang wis nampa pepadhang gedhé], kang kaluhuraké tekan [swarga [ing bab hak istimewa], bakal kasurung mudhun menyang naraka; awit saupama panggawé-panggawé mujijat kang wis katindakaké ana ing kowé mau katindakaké ana ing Sodom, mesthiné kutha iku tetep ana nganti dina iki. Nanging Aku pitutur marang kowé, yèn tumrap tanah Sodom bakal luwih entheng ing dina pangadilan tinimbang tumrap kowé.’ Ing wektu iku Gusti Yésus mangsuli lan ngandika, ‘Aku saos panuwun marang Paduka, dhuh Rama, Gustining langit lan bumi, awit Paduka sampun ndhelikaké prakara-prakara iki saka wong-wong wicaksana lan pinter [miturut panemuné dhéwé], lan sampun ngleksanani mratélakaké marang para bocah cilik.’”

“Lan sapunika, marga sira wus nindakaké sakehing pakaryan iki, pangandikané Pangéran, lan Aku wus ngandika marang sira, nglawan esuk lan ngandika, nanging sira ora gelem ngrungokaké; lan Aku wus nyeluk sira, nanging sira ora mangsuli; mulané Aku bakal nindakaké marang omah iki, kang sinebut nganggo asmaningSun, kang dadi pangandelira, lan marang papan kang wis Dakparingaké marang sira lan marang para leluhurira, kaya kang wus Daklakoni marang Silo. Lan Aku bakal nguncalaké sira saka ngarsaningSun, kaya Aku wus nguncalaké sakehing sadulurira, yaiku sakabèhing trah Efraim.” Review and Herald, August 1, 1893.

“Pakaryan-pakaryan agung” sing wis katindakaké ana ing Adventisme iku ya iku pakaryan-pakaryan sing dikajeng-ajeng déning para wong mursid lan para nabi supaya padha weruh lan krungu. Pakaryan-pakaryan agung mau dilambangaké ana ing sajarah taun

1843 lan 1844 nalika pekabaran Pambengoking Tengah Wengi dipratélakaké. Adventisme wis nampik sajarahé dhéwé, lan mligi sajarah taun 1843 lan 1844. Sawijining sajarah sing diwiwiti lan dipungkasi kanthi kuciwa, lan uga sajarah sing sinebut kanggo nuntun wong-wong mau menyang bumi sing kaanyarake.

“Ing wiwitaning dalan, ing mburiné wong-wong mau, ana pepadhang padhang kang dipasang, kang miturut pangandikané malaékat marang aku, yaiku ‘sesambaté tengah wengi.’ Pepadhang iki madhangi sadawané dalan mau, lan maringi padhang tumrap sikilé, supaya wong-wong mau aja nganti kesandhung.

“Yèn padha netepaké pandelengané marang Yésus, kang ana pas ing sangarepé wong-wong mau, nuntun wong-wong mau menyang kutha iku, wong-wong mau padha slamet. Nanging ora let suwe ana sawatara sing dadi kesel, lan kandha yèn kutha iku isih adoh banget, lan wong-wong mau ngarep-arep mesthiné wis mlebu ing kono sadurungé. Banjur Yésus nguwataké atiné wong-wong mau kanthi ngangkat astané tengen kang mulya, lan saka astané iku metu pepadhang sing gumebyar nglayang ana ing sadhuwuré golongan Advent iku, lan wong-wong mau padha sesambat, ‘Alleluia!’ Liyané kanthi sembrana nyélaki pepadhang kang ana ing mburiné wong-wong mau, lan kandha yèn dudu Gusti Allah sing wis nuntun wong-wong mau metu tekan adoh mangkono. Pepadhang kang ana ing mburiné wong-wong mau banjur mati, nganti sikilé wong-wong mau katutupan pepeteng kang sampurna, lan wong-wong mau kesandhung lan kelangan pandelengan marang tenger lan marang Yésus, banjur padha tiba saka dalan mudhun menyang jagad peteng lan duraka ing ngisor.” *Early Writings*, 15.

Apa kang sapunika dipunwukak segelé déning Sang Singa saking taler Yehuda punika inggih sajarah taun 1843 lan 1844. “Pitu gludhug” punika nglambangaké taun 1840 dumugi 1844, nanging ing mangsa punika kakandhut sajarah ingkang mirunggan sanget, ingkang sampun dipunlambangaké wiwit wiwitaning sajarah prajanjian. Saben gerakan reformasi punika sami jejajaran kaliyan satunggal lan satunggalipun, gadhah tandha-tandha dalan ingkang sami persis. Manawi punika benten satunggal kaliyan satunggalipun, Iblis badhé damel rancangan panyerangan ingkang benten kanggé saben gerakan reformasi, nanging piyambakipun boten naté nindakaken mekaten.

“Nanging Iblis ora meneng tanpa tumindak. Saiki dheweke nyoba apa sing wis dicobane ana ing saben gerakan reformasi liyane—ngapusi lan nyirnakake umat kanthi nglolosake marang wong-wong mau sawijining barang palsu minangka gantine pakaryan kang sejati. Kaya ana Kristus-kristus palsu ing abad kapisan pasamuwan Kristen, mangkono uga ana nabi-nabi palsu ing abad kaping nembelas.” *The Great Controversy*, 186.

Pokok sing hakiki ing pethikan iki miturut sakabèhé pesen sing kita aturaké yaiku yèn nalika Adventisme mandheg nyekel jubah Protestantisme lan jubah iku dicopot kanthi tuntas saka dheweke ing tanggal 11 September 2001, wong-wong mau isih tetep ngotot yèn dheweke iku gerakan sésa sing martakaké swaraning panguwuh kang sora saka malaékat katelu. Nanging sejatiné wong-wong mau iku sing palsu. Manawa panjenengan ora ngenali gerakan endi sing saiki ngasta sungu Protestantisme, meh ora bisa kanggo mangertèni

paralèl antarané loro sungu ing Amerika Serikat.

Sajarah taun 1843 lan 1844 kaambarake ing saben gerakan reformasi, lan saiki kita bakal migunakaké wiwitané Israèl kuna minangka umat pilihané Allah lan pungkasané Israèl minangka umat pilihané Allah kanggo nggambaraké prakara kang padha tumrap Israèl modhèren, kanthi mènèhi pamusatan marang taun 1843 lan 1844 kaya dene kaambarake ing saben garis gerakan reformasi.

Musa wus medharaké panuwunan manawa Pangéran bakal ngadegaké sawiji nabi kang kados dhèwèké piyambak, lan nabi iku yaiku Yésus. Lukas ing Kitab Para Rasul netepaké manawa Yésus netepi panuwunané Musa.

Pangeran Yehuwah, Allahmu, bakal ngedegaké kanggo kowé sawiji Nabi saka ing tengahmu, saka para sadulurmu, kaya aku; marang Panjenengané kowé kudu ngrungokaké. Pangandharing Torè 18:15.

Gusti Yesus iku Nabi kang kudu kita rungokake.

Sebab satemené Musa wus ngandika marang para leluhur, “Pangeran Allahmu bakal ngedegaké kanggo kowé sawijining Nabi saka ing antarané para sadulurmu, padha kaya aku; Panjenengané iku kudu kokrungokaké ing samubarang kabèh apa waé kang bakal dipangandikakaké marang kowé. Lan bakal kelakon, yèn saben jiwa kang ora gelem ngrungokaké Nabi iku, bakal katumpes saka ing antarané bangsa mau.” Ya, lan kabèh para nabi wiwit saka Samuel lan para nabi sawisé dhèwèké, ya akèh wong kang wus ngandika, padha uga wus medhar wangsit bab dina-dina iki. Kowé iku anak-anaké para nabi lan para pewaris prajanjian kang wis katetepaké déning Allah karo para leluhur kita, nalika Panjenengané ngandika marang Abraham, “Lan ana ing turunmu bakal padha diberkahi sakèhé kaum ing bumi.” Marang kowé dhisik Allah, sawisé ngedegaké Putrané, yaiku Gusti Yesus, wus ngutus Panjenengané kanggo mberkahi kowé, kanthi mratobataké saben wong ing antaramu saka pialané dhéwé-dhéwé. Lelakone Para Rasul 3:22–26.

Garis reformasi Kristus diwiwiti ing wektu pungkasan, kaya dene kabèh garis reformasi. “Wektu pungkasan” ing jaman Kristus iku laire Panjenengane. Kitab Suci nedahake manawa ing wektu laire Panjenengane ana tambahing kawruh sing selaras karo tetembungan “wektu pungkasan” ing kitab Daniel. Apa iku para pangon, para wong wicaksana saka wetan, Hérodès kang nesu, utawa Hana lan Simeon ing Padaleman Suci, ana tambahing kawruh nalika Panjenengane miyos. Ing wektu iku kapemimpinan pasamuwan Yahudi dilangkahi. Pegatan iku lumaku kanthi progresif, nanging diwiwiti déning panolaké marang pekabaran sing wis kawedhar nalika wektu pungkasan.

“Manungsa ora mangerténi bab iku, nanging pawarta iku ngisi swarga kalawan kabungahan. Kanthi kaprigelan sing luwih jero lan luwih alus, para titah suci saka jagad pepadhang kaundhuh marani bumi. Kabèh jagad dadi luwih padhang marga saka rawuhipun Panjenengané. Ing sadhuwuré gumuk-gumuk ing Bètéléhèm nglumpuk rombongan malaékat sing tanpa wilangan. Wong-wong mau ngentèni tandha kanggo

ngumumaké kabar kabungahan iku marang donya. Manawa para pamimpin ing Israèl wus setya marang kapitadosané, wong-wong mau mesthiné bisa mèlu ngrasakaké kabungahan anggoné martakaké miyosipun Gusti Yésus. Nanging saiki wong-wong mau kasliwati.” *The Desire of Ages*, 47.

Kapemimpinan Adventisme dipunliwati ing taun 1989 nalika Daniel sewelas ayat patang puluh kapenuhan. “wektu pungkasan” ing sajarahipun Musa, ingkang dados pralambangipun Gusti Yesus, inggih punika nalika miyosipun, nalika kulawarganipun lan salajengipun putrinipun Firaun nampi tambahing kawruh ngenani bayi Musa. Asmanipun mesthi ateges “kaslametaken medal saking toya,” lan Yesus ateges “Yéhuwa nylametaken.”

Sasampunipun “wektu wekasan,” kabèh garis reformasi nedahaken sawijing titik nalika kawruh ingkang dipun tambahaken wonten ing sajarah tartamtu punika dipun resmikakên dados satunggaling pekabaran ingkang saged dipun jejegakên dados paseksi dhateng generasi ingkang badhé dipun tanggel jawab amargi pepadhang ingkang dipun unsegel nalika wektu wekasan.

Yokanan Pembaptis ngresmikaké pesené Kristus, lan pesené Musa uga karesmikaké ing taun ka patang puluhing umuré, nalika dhèwèké nyoba ngluwaré Israèl saka Mesir kanthi kekuwatané dhéwé. Pesen babagan pangluwaran saka Mesir iku saiki wus kacathet ing cathetan umum.

Patang puluh taun sawisé iku, pekabaran Musa diparingi kakuwatan ana ing grumbulan kang murub lan kairingan déning rong pratandha kaallahan Allah, kaya kang kagambarake déning teken kang malih dadi ula lan tangan lara kusta kang ditarik Musa metu saka dhadhané. Pekabaran Yesus diparingi kakuwatan nalika baptisané, kang kairingan déning rong pratandha kaallahan, yaiku swarané Sang Rama lan Sang Roh Suci. Waymark sabanjuré ing kaloroné sajarah iku nggambarake kuciwane kang kapisan, mangsa tundha, rawuhipun malaékat kapindho utawa taun 1843.

Kuciwa ing garis turune Musa digambarake déning garwané nalika malaékat tumurun arep matèni Musa amarga ora nyunati anaké. Amarga wedi, Zipora nindakaké upacara iku marang anaké dhéwé. Musa wis lali nyunati anaké! Tandha prajanjian iku piyambak, kang wus kaparingaké marang Abraham, dilalekaké déning Musa. Rama Abraham wis ngandharaké ramalan bab panjajahan bangsa Ibrani sarta pamardikané ing Mesir lan saka Mesir, lan panyaruwané iku kudu kawujud kanthi mirunggan lumantar Musa, nanging Musa lali nyunati anaké. Ing wektu iku Musa ngutus Zipora bali supaya manggon bebarengan karo bapakné nganti sawisé pamardikan mau. Dhèwèké ngentèni ana ing Midian nganti Musa nuntun bani Israèl liwat banyuné Segara Abang, kang, miturut pawartos rasul Paulus marang kita, minangka pralambang baptisan, yaiku upacara iku dhéwé kang nggantèni sunat. Aja nganti luput saka titik iku. Tekané waymark kang makili malaékat kapindho ing sajarah Musa, waymark kang nuwuhaké kuciwa kapisan ing sajarah iku, iku minangka panolakan marang paugeran utama saka sesambetan prajanjian Abraham karo Gusti Allah.

Pangecéwan kapisan ing garis Kristus yaiku sédané Lazarus, kang kanthi temen diyakini déning Marta lan Maria mesthi ora bakal kelakon saupama Yésus ora lèrèn nganti Lazarus wus mati patang dina lawasé. Pangecéwan amarga Yésus nglilani kancané cedhak, Lazarus, mati lan bosok ana ing kubur iku gedhé banget, ora mung tumrap wong wadon loro mau, nanging uga tumrap para muridé. Nanging patanginé Lazarus dadi meterai saka kabèh palayanan Kristus.

“Ing anggone nundha rawuhipun dhateng Lazarus, Kristus kagungan maksud welas asih tumrap wong-wong ingkang dereng nampi Panjenenganipun. Panjenenganipun ngentosi, supados kanthi nangèkaké Lazarus saking antawisipun tiyang pejah Panjenenganipun saged maringi malih satunggal bukti dhateng umatipun ingkang wangkang lan boten pitados, bilih Panjenenganipun saestu ‘wungunipun lan kauripan.’ Panjenenganipun boten remen nilar sadaya pangajeng-ajeng tumrap umat punika, wedhus-wedhus miskin ingkang kesasar saking brayat Israèl. Manahipun remuk awit saking atosing manahipun ingkang boten gelem mratobat. Ing sih-rahmatipun Panjenenganipun netepaké kanggé maringi dhateng piyambakipun satunggal bukti malih bilih Panjenenganipun punika Sang Pamulih, Satunggaling Pribadi ingkang piyambak saged ndadosaké gesang lan kalanggengan katetepaké wonten ing pepadhang. Punika badhé dados bukti ingkang boten saged dipunsalahtegesi déning para imam. Punika sababipun Panjenenganipun nundha tindak dhateng Bètani. Mujijat ingkang paling puncak punika, inggih punika nangèkaké Lazarus, badhé masang méterai Allah dhateng pakaryanipun lan dhateng pangakenipun babagan kaallahanipun.” *The Desire of Ages*, 529.

Panyégelané umat Gusti Allah cacah satus patang puluh papat éwu dipratélakaké lumantar sajarah taun 1843 lan 1844, awit kita diparingi pawartos yèn Lazarus piyambak kang nuntun Kristus lumebet ing Yérusalèm nalika mlebet kanthi kamenangan. Sajarah mlebet kanthi kamenangan iku minangka sajarah kang digunakaké déning Sister White kanggo nggambaraké *Midnite Cry* taun 1843 lan 1844. Iku minangka salah paham ngenani Kristus kagungan kakuwatan kanggo nangèkaké wong mati lumantar kakuwatan nitahaké kagunganing Allah. Maria lan Elizabèt ngakoni yèn padha sumurup Gusti Yésus kagungan kakuwatan kanggo nangèkaké Lazarus nalika kalasangka pungkasan, nanging ora bisa nyumurupi yèn Panjenengané saéstané kagungan kakuwatan kanggo nangèkaké nalika semana iku uga. Wong-wong mau ngingkari kayektèn kang satemené Panjenengané rawuh kanggo nduduhaké nalika baptisan lan seda-Nya, yaiku wiwitan lan pungkasaning pelayanan pribadhi-Nya telung taun satengah. Wong-wong mau ora bisa ndeleng nganti watu saka kuburan iku disingkiraké, kaya déné mengko asta-Nya uga bakal disingkiraké saka sawijining kaluputan ing sawatara angka ing bagan taun 1843.

Musa, sawisé ngongkon Zipora lunga adoh saka perjuwangan kang bakal kelakon karo Firaun, dipethuki déning kakangé tuwa, yaiku Harun; lan loro utusan iku banjur nerusaké lelampahan menyang Mesir minangka pralambang pawarta malaékat kang kapindho. Sadurungé wewelak apa waé ditibakaké marang Mesir, Musa ngélingaké Firaun manawa yèn dhèwèké ora nglilakaké Israèl, anak pambarepipun Allah, metu lan ngabekti, mula Allah bakal mejahi anak pambarepé Mesir.

Sang Yehuwah banjur ngandika marang Musa, “Nalika sira bali menyang Mesir, priksa manawa sira nindakaké sakehing kaélokana ana ing ngarsané Firaun, kang wus Dakpasrahaké ana ing tanganira; nanging Ingsun bakal ngéraské atiné, temah dhèwèké ora bakal nglilakaké bangsa iku lunga. Lan sira bakal matur marang Firaun, Mangkéné pangandikané Sang Yehuwah: Israèl iku putra-Ku, ya putra-Ku kang mbarep. Lan Aku ngandika marang sira: Lilakna putra-Ku lunga, supaya bisa ngabekti marang Aku; nanging manawa sira nampik nglilakaké dhèwèké lunga, lah Ingsun bakal matèni putramu, ya anakira kang mbarep.” Exodus 4:21–23.

Panguwuh Tengah Wengi iku minangka ramalan manawa ing tembé bakal kayektenan.

“Ing pambébasané Israèl saka Mesir, pangudhusané anak pambarep diprentahaké manèh. Nalika bani Israèl ana ing pangawulan marang wong Mesir, Pangéran maringi dhawuh marang Musa supaya sowan marang Pringon, raja Mesir, lan matur, ‘Mangkene pangandikané Pangéran, Israèl iku PutraningSun, iya pambarep-Ku: lan Aku ngandika marang kowé, Luwarna putra-Ku lunga, supaya dhèwèké ngabekti marang Aku: lan manawa kowé ora gelem nglilani dhèwèké lunga, lah Aku bakal matèni putramu, iya pambarepmu.’ Exodus 4:22, 23.

“Musa ngaturaké pesené; nanging wangsulané raja kang gumunggung iku, ‘Sapa ta Pangeran Yehuwah, nganti aku kudu nuruti swarané lan nglilani Israel lunga? Aku ora wanuh marang Pangeran Yehuwah, lan aku uga ora bakal nglilani Israel lunga.’ Exodus 5:2. Pangeran Yehuwah makarya tumrap umaté lumantar pratandha-pratandha lan kaélokana-kaélokana, kanthi ngirimi paukuman-paukuman kang nggegirisi marang Firaun. Ing pungkasané, malaékat pemusnah dipréntah supaya nyédani anak pambarep manungsa lan kéwan ana ing antarané wong Mesir. Supaya wong Israel kaslametaké, wong-wong mau dipréntah masang getihé cempé kang wis disembelèh ana ing cagak-cagak lawangé. Saben omah kudu diwènèhi tandha, supaya nalika malaékat iku teka nindakake tugas pati, dhèwèké bisa ngliwati omah-omahé wong Israel.” *The Desire of Ages*, 51.

Pesen Panguwuh Wengi Tumrap Firaun iku nandhesake patining anak pambarep minangka wangsulan marang pambrontakane Firaun. Sawise pesen iku kacathet ing cathetan, pageblug-pageblug, kang nggambarake kakuwatan Panguwuh Wengi ing mangsa panas taun 1844, banjur tumiba marang Mesir. Pesen Panguwuh Wengi nyapu saindhenging tanah iku kaya ombak pasang gedhé ing mangsa panas taun 1844. Pageblug-pageblug nyapu saindhenging Mesir, lan nalika pati anak pambarep kang wis dijanjekake iku teka, swara panguwuh keprungu ing wayah tengah wengi ing saindhenging Mesir.

Musa banjur ngandika, Pangandikané Pangéran mangkéné: Kira-kira ing tengah wengi Aku bakal tindak mlebu ing satengahing tanah Mesir; lan sakèhé anak pambarep ing tanah Mesir bakal mati, wiwit saka anak pambarepé Firaun kang lenggah ana ing dhamparé, nganti tekan anak pambarepé batur wadon kang ana ing buri panggilingan; mangkono uga sakèhé pambarep kéwan. Lan bakal ana panguwuh gedhé ing saindhenging tanah Mesir, kang durung tau ana sing kaya mangkono, lan ora bakal ana manèh sing kaya mangkono. Pangentasan 11:4–6.

Rawuhe Kristus kanthi kamulyan menyang Yerusalem nuwuhake dalan tumuju salib ing Kalvari, lan para muridé Kristus sarta para pandhèké liyané ngalami Kuciwa Ageng.

“Kacewaning pangajeng-ajeng kita boten ageng kados dene para sakabat. Nalika Putraning manungsa lumebet ing Yerusalem kanthi kamenangan, para sakabat ngarep-arep bilih Panjenenganipun badhé dipunmakuthani dados ratu. Tiyang kathah sami tumuju saking sakèhé tlatah ing sakiwa-tengenipun, sarta sesambat: ‘Hosana dhateng Putraning Dawud.’ Lan nalika para imam tuwa lan para pinituwa nyuwun dhateng Gusti Yesus supados nyirep wong akèh mau, Panjenenganipun ngumandikakaken bilih manawi wong-wong punika meneng, malah watu-watu piyambak badhé sesambat, awit wangsit kedah kalampahan. Nanging ing sajroning sawatara dinten, para sakabat punika piyambak nyeksèni Gurunipun ingkang kinasih, ingkang dipunpitados badhé jumeneng ing dhamparé Dawud, kabentang ing kajeng salib ingkang kejem, ing inggilipun para wong Farisi ingkang ngina lan nyenyamah. Pangajeng-ajengipun ingkang inggil sami kuciwa, lan pepetenging pejah nutupi wong-wong mau.” Testimonies, jilid 1, 57, 58.

Kuciwa gedhé para murid lan para Millerite uga dipralambangaké déning bangsa Ibrani kang kepencil ing antarané bala tentarané Firaun lan Segara Abang.

“Ing ndhuwur kita padhang sumunar pepadhang kang kawangun saka jaman-jaman biyèn. Cathetan bab laliné Israèl wis dilestarekaké kanggo pepadhang tumrap kita. Ing jaman iki Gusti Allah wis masang astanipun kanggo nglumpukaké marang Panjenengané piyambak sawiji umat saka saben bangsa, kaum, lan basa. Ing gerakan advent Panjenengané wis makarya kanggo warisanipun, kaya déné Panjenengané makarya kanggo wong Israèl nalika nuntun wong-wong mau metu saka Mesir. Ing kuciwaning pangarep-arep kang gedhé ing taun 1844, pracayané umatipun diuji kaya pracayané wong Ibrani ana ing Segara Abang.” Testimonies, volume 8, 115, 116.

Penting kanggo mangerteni bilih nalika Kristus mlebet Yerusalem, inspirasi ing wekdal punika nuwuhaken sawijining jeblogan pamuji, ingkang dipunupados déning para Farisi supados dipunsepen. Inti saking paduan swara pamuji punika inggih menika rujukan dhateng Gusti Yesus minangka Putranipun Dawud, yaiku simbol piyambak ingkang dipunginakaken déning Kristus kanggé nandhani pungkasanipun sesambetan lisanipun kaliyan tiyang-tiyang Yahudi ingkang remen mbantah. Inggih paling ngganggu tumrap tiyang-tiyang Yahudi inggih punika pangaken bilih nalika nyebat Gusti Yesus, Putranipun Dawud, tiyang-tiyang punika kanthi inferensi saweg ngrujuk dhateng lumebetipun Raja Dawud kanthi kamulyan dhateng Yerusalem.

Ing sajarah pakaryané Dawud nalika nggawa pethi prajanjian menyang Yérusalèm, pangwasaning pawarta iku dipralambangaké déning kapangwasané Dawud.

Lan Dawud saya maju terus, lan saya dadi gedhé, lan Pangéran Allahé sakehing wadya bala ana bebarengan karo dhèwèké. 2 Samuel 5:10.

Sakwisé kuwi Dawud netepaké kanggo nggawa pethi prejanjian menyang Yérusalèm. Ing nggawa pethi mau menyang kutha Dawud, bakal ana kuciwane, kaya ing saben garis reformasi. Uza, kang jenengé tegesé kakuwatan, sanadyan ngerti kanthi cetha yèn dhèwèké ora diwènèhi wewenang kanggo ndemèk pethi iku, éwadéné tetep nindakaké. Prakara sing ndadèkaké pethi mau mlebu ing panangkaran wiwitané, yaiku pambangkangan marang karsané Pangéran sing wis kawedharaké, lan rasa kumawani gegayutan karo kakuwatan sing ana gandhèngané karo pethiné Allah. Nanging Uza, wong kuwaté Dawud, ora manut, kaya Musa uga ora manut marang parentah sunat. Uza banjur dipatèni, lan pethi mau tetep ana ing njabané Yérusalèm nganti Dawud mangertèni yèn wong-wong sing njaga panggonan pethi mau tetep ana sawisé patiné Uza, padha nampa berkah. Sawisé kuwi Dawud banjur mangkat manèh kanggo nggawa pethi mau mlebu ing Yérusalèm. Nalika Dawud nari mlebu ing Yérusalèm, garwané weruh kawudanipun lan banget kuciwa.

Ana telung garis gerakan reformatoris sing kabèh ngarah marang 1843 lan 1844, yaiku mangsa wektu kang dikarepake dening para wong mursid lan para nabi supaya bisa ndeleng lan ngrungokake. Ciri-ciri rawuhipun malaékat kapindho, mangkono nandhani sawijining wektu tundha lan kuciwa, kabèh iku gampang katitik. Kayekten-kayekten kang luwih jero nedahake bilih kuciwané iku dudu mung salah paham ing sisihé Musa, utawa Uza, utawa Marta lan Maria, nanging sawijining kuciwo kang gegandhèngan karo panampikan marang sawijining asas dhasar kang ana gandhèngané karo sajarah iku piyambak, ing ngendi kuciwo mau kelakon. Kanggo Musa, iku pratandha tetak; kanggo Uza, iku panyendhu marang dhawuh-dhawuhipun Gusti Allah gegayutan karo pethi prejanjian; kanggo Marta lan Maria, iku kurangé pracaya marang kakuwatan nitahaké saka Kristus kanggo mbangkitaké manèh.

Karo Musa, tema kang satemene paling inti saka palayanane yaiku netepake sesambetan prajanjian karo sawijining umat pilihan, lan Musa lali marang pratandha saka prajanjian iku. Karo Uzza, iku minangka prinsip kang satemene dhasar banget bab kasucene angger-anggering Allah, kang kaemban ana ing pethi prajanjian. Karo Marta lan Maria, iku minangka pusat kang satemene saka palayanan Kristus, diwiwiti saka baptisan Panjenengane, lan dipungkasi kanthi pati, panguburan, lan wunguné Panjenengane kaya kang dilambangake ing wiwitan palayanane. Kuciwane kang kapisan ing taun 1843 dumadi amarga ana kaluputan ing sawetara angka ing bagan kang minangka kasampurnaning wangsit Habakuk. Kaluputan iku nyangkut prinsip utama banget saka gerakané Miller—prinsip sedina kanggo setaun.

“pitu gludhug” iku makili gerakan Advent taun 1840 nganti 1844, nanging ing sajroning gerakan iku ana sajarah taun 1843 nganti 1844, kang wiwit lan pungkasané kanthi kuciwa, mula nancepaké pratandha Alpha lan Omega marang sajarah iku. Lan sajarah iku dhéwé ya iku sajarah sing dituding déning Gusti Yésus lan Ellen White minangka sajarah suci kang tansah dipéngini banget supaya bisa dideleng déning para wong mursid.

Papat larik iku; Musa, Dawud, Kristus, lan para Millerit mulang manawa nalika pasemon bab sepuluh prawan diulang ing wekasaning jagad, bakal ana sawijining panguwatan, dudu tumrap pawarta malaékat kapindho, nanging tumrap pawarta malaékat katelu, kang banjur

kairing déning sawijining kuciwa, sing miwiti sawijining mangsa antarané.

Nalika malaékat kang kapisan tumurun ing tanggal 11 Agustus 1840, iku negesaké paugeran profétis utama saka para Millerit, lan kuciwane kang kapisan bakal kaiket kanthi mligi marang paugeran iku. Nalika kuciwo mau lan wektu antarané mandheg iku rampung ing Panguwuh Tengah Wengi, pesen iku uga bakal magepokan karo asas sadina kanggo setaun, mangkono uga panetepan yèn Kristus bakal rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844. Kabèh papat tenger dalam saka taun 1840 nganti 1844 padha ana sesambungané karo asas sadina kanggo setaun.

Bangsa Yahudi kaadekake para panyimpening angger-anggeré Allah, lan prakara sing kagambar ing garisé Musa iku angger-anggeré Allah lan pranatan-pranatan. Ing sajarahé Dawud, iku maneh angger-anggeré Allah. Ing sajarahé Kristus, iku angger-anggeré Allah, awit tanpa tumetesé getih ora ana pangapura tumrap dosa sing wis katuduhake marang wong dosa déning angger-anggeré Allah. Nanging Adventisme kaadekake para panyimpen ora mung angger-anggeré Allah, nanging uga Sabda kenabian.

Mulané, tema ing garis sajarah Millerite iku yaiku aturan-aturan kenabian saka Gusti Allah. Ing pungkasan Adventisme, prakara iku bakal maneh nyakup aturan-aturan tafsir kenabian, nanging wiwit taun 1844 wektu kenabian wis ora kena ditrapaké manèh. Aturan-aturan ing pungkasan iku dhedhasar Alpha lan Omega kang nggambarake pungkasan wiwit saka wiwitan.

Nalika kaunggulan Ottoman mandheg minangka panggenapaning bilai kapindho, kang nglambangaké kagiyatan kenabian Islam, wangsit telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina ing Wahyu 9:15 kawujud, lan “asas sedina kanggo setaun,” kang dadi inti banget saka pakaryané Miller, dikukuhaké.

Nalika Islam nyerang ing tanggal 11 September 2001, rawuhipun bilai kaping tiga, minangka panggenapaning Wahyu 8:13, katindakaken; lan prinsip ingkang dados inti piyambak saking karya Future for America dipesthèkaken, inggih punika prinsip ingkang kanthi prasaja dipunandharaken minangka pengulanganing sajarah. Satunggaling ramalan bab kalasangka bilai ingkang nglambangaken Islam dipesthèkaken nalika malaékat ing Wahyu 10 wonten ing taun 1840 lan malaékat ing Wahyu 18 wonten ing taun 2001 kasampurnakaken. Sajarah sampun ngulang piyambak. Inggih salajengipun prayogi dipunajeng-ajeng inggih punika satunggaling kuciwa.

Kacuwan iku bakal ngeteraké mlebu ing mangsa tundha. Kacuwan iku bakal nglarani ati lan nyebar-nyebaraké wong-wong sing melu ing pakaryan iku. Kacuwan iku bakal kelakon lumantar panglirwakaké siji paugeran dhasar saka ramalan, satemené paugeran utama saka ramalan sing wis diadegaké wiwit wiwitan Adventisme. Penguwatan tanggal 11 September 2001 ana gegayutané karo Islam, lan kacuwan tanggal 18 Juli 2020 iku ngenani Islam. Kita diparingi katrangan yèn sing ndadèkaké Samuel Snow lan wong-wong liyané sawisé iku bisa mangertèni tanggal 22 Oktober 1844 yaiku amarga Gusti narik astané saka siji kaluputan ing sapérangan angka ing bagan 1843. Banjur Snow lan para Millerit weruh yèn bukti sing

padha, sing wis nuntun wong-wong mau kanggo meramaké taun 1843 minangka kaleksanané ramalan rong èwu telung atus taun, banjur diweruhi minangka bukti sing padha kuwi uga, sing marengaké wong-wong mau ngenali tanggal 22 Oktober 1844.

“Gusti Yesus lan sakathahing bala kaswargan mirsani kanthi welas asih lan katresnan marang wong-wong kang kanthi pangajeng-ajeng ingkang manis sampun dangu ngarep-arep badhé nyumurupi Panjenenganipun ingkang dipuntresnani déning jiwaniipun. Para malaékat sami nglayang ing saubengipun, kanggé nyantosakaken dhateng piyambakipun ing wekdal pacobanipun. Wong-wong ingkang sampun nglirwakaken nampi pawartos kaswargan punika kasisihaké wonten ing pepeteng, lan bebendunipun Allah murub dhateng piyambakipun, awit piyambakipun boten kersa nampi pepadhang ingkang sampun Panjenenganipun utus dhateng piyambakipun saking swarga. Wong-wong setya punika, sanadyan kecalan pangajeng-ajeng, ingkang boten saged mangertos kenging punapa Gustinipun boten rawuh, boten dipun tinggal wonten ing pepeteng. Malih, piyambakipun dipun tuntun dhateng Kitab Sucinipun kanggé nлити wekdal-wekdal wangsit. Tanganipun Gusti kasingkiraken saking angka-angka punika, lan kalepatanipun katêrangaken. Piyambakipun sumerep bilih wekdal-wekdal wangsit punika dumugi taun 1844, lan bilih bukti ingkang sami ingkang sampun piyambakipun aturaken kanggé nedahaken bilih wekdal-wekdal wangsit punika pungkasanipun wonten ing taun 1843, mbuktèkaken bilih wekdal-wekdal punika badhé rampung ing taun 1844. Pepadhang saking Sabdanipun Allah madhangi kawontenanipun, lan piyambakipun manggihaken wekdal tundha—‘Manawa iku [wahyu punika] nganti tundha, entenana iku.’ Ing katresnanipun dhateng rawuhipun Sang Kristus ingkang enggal, piyambakipun sampun kesupen bab tundhanipun wahyu punika, ingkang kasadhiyakaken kanggé nedahaken sinten para panunggu sejati. Malih piyambakipun gadhah titik wekdal. Nanging kula sumerep bilih kathah saking piyambakipun boten saged ngluwahi kecalan pangajeng-ajengipun ingkang abot punika, supados gadhah drajat semangat lan daya ingkang naté nandhani pitadosipun ing taun 1843.” *Early Writings*, 236, 237.

Kita kudunipun ngarep-arep bilih bukti ingkang ndadosaken ramalan bab Islam nyerang Amerika Serikat ing tanggal 18 Juli 2020 badhé negesaken bilih ing wekdal hukum Minggu ingkang enggal badhé rawuh, Islam punika minangka paukuman ingkang dipun tindakaken tumrap Amerika Serikat, kanthi unsur wekdal sampun boten malih kaiket kaliyan prastawa punika.

Papat pratandha utama ing sajarah taun 1840 nganti 1844. Saben pratandha gegandhèngan karo panganggoné paugeran utama Miller—prinsip sedina kanggo setaun.

Papatan tenger dalam utama ing sajarah taun 2001, nganti tekan angger-angger Minggu. Tanggal 11 September 2001 iku Islam. Ramalan sing gagal tanggal 18 Juli 2020 iku bab Islam. Saben tenger dalam gegandhengan karo panganggoné paugeran utama *Future for America*—pangulanganing sajarah. “Pitu gludhug” nggambarake prastawa-prastawa tembe sing bakal kaandharake manut urutane. Tenger dalam kapisan saka papat iku yaiku 11 September 2001, kang nandhani serangan marang Amérika Sarékat déning Islam minangka

panggenapaning bilai katelu. Tenger dalam pungkasan, kang makili angger-angger Minggu ing sajarah kita, kudu bab Islam amarga Alfa lan Omega tansah nedahake wekasan wiwit saka wiwitan, lan Alfa lan Omega iku Panjenengané kang nutup “pitu gludhug” kanggo sajarah iki dhéwé. Islam bakal nyerang Amérika Sarékat nalika angger-angger Minggu.

Iki minangka salah siji saka telung unsur utama saka pambukane segel pitu gludhug sing saiki lagi kabukak. Sawisé Musa mratelakaké pesen sing nglambangaké Pambengok Wengi-Tengah ing garis sajarahé, gerakan-gerakan pungkasan lumaku kanthi cepet. Ana sepuluh pageblug gaib sing ngrusak banget nganti ramalan ngenani anak mbarep kacumplèk, lan iki nuwuhaké pambengok ing Wengi-Tengah ing Mesir. Sawisé Kristus mlebet ing Yerusalem, langkah-langkah cepet tumuju salib wiwit lumaku. Nalika pesen iku wis diumumaké, ora ana dalam bali. Wiwit saka pakempalan kémah Exeter tanggal 12 Agustus 1844, kurang saka rong sasi sawisé iku, pratélan mau kacumplèk.

Lan pangandikané Pangéran tumeka marang aku, mangkéné, Hé anaking manungsa, unen-unen apa iku kang kokduwèni ana ing tanah Israèl, kang muni, Dina-dina iku saya dawa, lan saben wahyu dadi ora kelakon? Mulané kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Aku bakal ndadèkaké unen-unen iki mandheg, lan ora bakal dienggo manèh dadi unen-unen ing Israèl; nanging kandhanana marang wong-wong mau, Dina-dina iku wis cedhak, lan kalakoné saben wahyu. Amarga ing satengahé brayat Israèl ora bakal ana manèh wahyu kang muspra utawa tenung kang nyeneng-nyenengaké. Amarga Aku iki Pangéran: Aku bakal ngandika, lan pangandika kang bakal Dakucapaké iku bakal kalakon; iku ora bakal ditundha manèh; amarga ing jamanmu, hé brayat kang mbrontak, Aku bakal ngucapaké pangandika iku, lan bakal nindakaké, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Pangandikané Pangéran tumeka manèh marang aku, mangkéné, Hé anaking manungsa, lah wong-wong saka brayat Israèl padha ngucap, Wahyu kang dideleng déning dhèwèké iku isih tumrap akèh dina kang bakal teka, lan dhèwèké medhar wangsit bab jaman kang isih adoh. Mulané kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Ora ana siji waé saka pangandianingsun kang bakal ditundha manèh, nanging pangandika kang wis Dakucapaké bakal kalakon, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Yèhezkièl 12:21–28.